

6. *Заргані, Мехді*. 2004. - چشم انداز شعر معاصر ایران، نشر ثالث با همکاری انتشارات دبیرخانه شورای گسترش زبان و ادبیات فارسی، تهران، 1383.
7. *کاسمی، حسن*. *صورخیال در شعر مقاومت*، انتشارات فرهنگ گستر، تهران، 1383. - *کاسمی، حسان*. 2004. -
8. *میرجعفری، سید اکبر*. *حرفی از جنس زمان: تاملی در شعر انقلاب* - اسلامی، نشر نو، تهران، 1376.
9. *حقوقی، محمّد*. *مروری بر تاریخ ادب و ادبیات امروز ایران*، دو جلد، نشر - قطره، تهران، 1377.
10. *یاحقی، محمّد جعفر*. *جویبار لحظه ها: جریانهای ادبیات معاصر* - فارسی (نظم و نثر)، انتشارات جامی، تهران، 1385.

Стаття надійшла до редакції 17.04.2014 р.

Левчин И. Д., асист.

Институт филологии КНУ им. Т. Шевченко, Киев

ОБРАЗ ИМАМА ХОМЕЙНИ В ПЕРСИДСКОЙ ПОЭЗИИ КОНЦА XX В.

Рассмотрен образ Имама Хомейни, первого лидера Исламской революции в Иране, в поэзии известных персидских поэтов конца XX века.

Ключевые слова: *Революционная поэзия Ирана, образ Имама Хомейни в персидской поэзии, тематика персидской поэзии конца XX в.*

Levchyn I., Assistant Professor

Institute of Philology, Taras Shevchenko National University of Kyiv

THE IMAGE OF IMAM KHOMEINI IN PERSIAN POETRY OF THE LATE TWENTIETH CENTURY

The author of this article examines the image of Imam Khomeini, the first leader of the Islamic revolution in Iran, in the poetry of the famous Persian poets of the late twentieth century.

Key Words: *The Poetry of Islamic revolution of Iran, the image of Imam Khomeini in Persian poetry, the themes of Persian poetry of the late twentieth century.*

УДК 821.111 В. Вулф

Любарець Н.О., к. філол. н.,

Институт філології КНУ імені Тараса Шевченка, Київ

ПЕРЕЧИТУВАННЯ КЛАСИКИ В ПОШУКАХ ВЛАСНОГО СТИЛЮ: ВІРДЖІНІЯ ВУЛФ І БРИТАНСЬКІ РОМАНТИКИ

У статті розглянуто ставлення Вірджинії Вулф до романтичної традиції в британській літературі. Фокус дослідження охоплює безпосередні згадки

про В. Скотта, С.Т. Колріджа та Дж.Г. Байрона у щоденниках письменниці, алюзії на постаті та твори романтиків у художній прозі модерністки, а також спробу літературно-критичного осмислення та оцінки їхнього доробку в есеїстиці Вулф. Акцентовано значення художньої традиції романтизму у формуванні стилю письменниці, її прагненні поетизувати прозове слово.

Ключові слова: модернізм, романтизм, В. Вулф, В. Скотт, С.Т. Колрідж, Дж. Г. Байрон, щоденник, есе, художній стиль.

Вірджинія Вулф прийшла у літературу як есеїстка у віці 22 років. Звернення її до жанру есе було мотивоване вишуканим смаком до читання, який формувався в родині майбутньої письменниці під пильним поглядом її батька – відомого англійського автора і критика, редактора перших 21 томів «Словника національної біографії» Леслі Стівена. Вулф не переставала писати есе й коли утвердила себе як відома романістки. Її репутація авторки нехудожньої прози змінювалася з часами: від анонімності та незнання до високої слави з широким колом читачів, а потім до відносного забуття. Лише в останні десятиліття ця частина творчого здобутку письменниці знову постає в центрі критичного прочитання. Як зауважує Г. Лі, Вулф однією з перших звернулася до теорії читацького відгуку, а тому вона була особливо зацікавлена у двосторонньому діалозі з читачами, який забезпечили «понад мільйон слів журналістики, відгуків та есе» [8, с. 89], що вийшли з-під її пера. У тематично широкому спектрі нехудожньої прози Вулф вагоме місце посідають саме літературно-критичні твори. Ще за життя письменниці опублікувала дві збірки есе «Звичайний читач» (1925) та «Звичайний читач: Друге видання» (1932), в яких втілені її думки про сутність літератури, авторське прагнення втаємничити читача у процес написання художнього твору та безпосередня оцінку літературних зразків та імен.

Постійне перечитування класики було важливою віхою формування її художнього стилю, оскільки письменниці була переконана, що в процесі повторного читання зміст книг розкривається по-новому: «Even things in a book-case change if they are alive; we find ourselves wanting to meet them again; we find them altered» [14]. Есе, щоденники та художня практика авторки свідчать, що ставлення Вулф до творчого надбання її сучасників та попередників було вибіркоким. Наразі завдяки перекладам російською мовою вітчизняним читачам добре відомо, що вона вшанувала доробок Монтеня, Дж. Остін, В. Скотта, сестер Бронте, віддаючи перевагу Емілі, Д.Г. Лоуренса, К. Менсфілд та І. Тургенева [2, с. 501-557]. Проте типологічні зв'язки модернізму з романтизмом й авторське прагнення поетизувати прозу змушують нас перечитати і відшукати в доробку письменниці свідчення

про оцінку літератури британського романтизму та її вплив на формування художнього стилю Вулф. Частково ця проблема була поставлена у дослідженні Хсю-Ю Чена «Романтичні діалоги: написання себе у Де Квінсі та Вулф» (2013), проте дослідник лише побіжно згадує більшість британських романтиків, найбільше фокусуючи увагу на постаті відомого есеїста [5]. У нашій розвідці ми зосередимось на постатях таких визначних митців слова, як В. Скотт, С.Т. Колрідж та Дж. Г. Байрон.

Звичайно, цими іменами обізнаність Вулф із літературою британського романтизму не вичерпувалася. Записи про В. Блейка, В. Вордсворта, П.Б. Шеллі та Дж. Кітса неодноразово знаходимо в її щоденниках, а також у списках творів для читання, які авторка складала сама собі. Вулф часто міркувала про романтиків, перечитувала їхні окремі твори і листи, знаходила в них розраду та «поживу для мозку». Прикметно, що поряд з поетичними рядками означених авторів Вулф читала літературно-критичні твори, присвячені їхній творчості, відвідувала пам'ятні місця, пов'язані з їхніми іменами. Поезія П.Б. Шеллі та С.Т. Колріджа зачаровувала Вулф з-поміж іншого своєю винятковою музичністю. Це надихало модерністку на пошуки нової мови не лише художньої прози, а й методу аналізу: «I wish I c[oul]d invent a new critical method – something swifter & lighter & more colloquial & yet intense: more to the point & less composed; more fluid & following the flight, than my C[ommom] R[eaders] essays» [11: V, с. 298]. Особливий інтерес для письменниці становили листи згаданих романтиків: коли поет входив у царину прозового слова, вона перетворювалася на поле експерименту, якого так прагнула письменниця.

Саме така «проза від поета» привернула її увагу в есеїстиці С.Т. Колріджа. Цей романтик неодноразово поставав безпосереднім об'єктом досліджень письменниці. Вона часто перечитувала його поезії [ibid.: II, с. 77; IV, с. 298], листи [ibid.: IV, с. 117 і 289], літературно-критичні твори про нього [ibid.: II, с. 129-130], зокрема, есе свого батька [ibid.: V, с. 300]. Зрештою Вулф сама не одноразово писала про С.Т. Колріджа [ibid.: I, с. 118; V, с. 305-308]. В її есе «Чоловік біля воріт» (1940) читач бачить поета в останні роки його життя. Скутий хворобою, з паралізованими руками, С.Т. Колрідж постає перед читачем сильною особистістю, якій вдалося здолати межу часу: «Coleridge the innumerable, the mutable, the atmospheric; Coleridge who is part of Wordsworth, Keats and Shelley; of his age and of our own; Coleridge whose written words fill hundreds of pages and overflow innumerable margins» [13] Слушною є думка Г. Лі про те, що Вулф перетворила голос С.Т. Колріджа на певну «ауру», розкривши в ньому цілий потік образів: «бджолиний рій, падиння крапель води, обвал стін, стиглі фрукти, димову завісу, гіпнотичні

аромати» [8, с. 103]. Письменницю особливо цікавив епістолярій романтика. Вона називала обшир його листів «галопом каракуль» і вбачала у їхньому художньому стилі не стільки і не лише ознаки майбутнього Ч. Діккенса, а й Г. Джеймса та М. Пруста.

На думку модерністки, цей романтик не тільки випередив свій час стилістично, а й володів істинним баченням сутності творчого процесу: «коли впускаєш у свідомість речення Колріджа, воно вибухає й породжує найрізноманітніші ідеї, і це – єдиний вид письма, про котрий можна сказати, що в ньому прихований секрет вічного життя» [1, с. 97]. С.Т. Колрідж також допоміг Вулф збагнути сутність процесів, що відбуваються у свідомості автора, адже його есе підказало їй думку про андрогінний тип авторської свідомості: «Якщо ви чоловік, все одно у вас має діяти жіноча частина мозку, так само й жінка повинна спілкуватися з чоловіком всередині себе. Можливо, саме це мав на увазі Колрідж, коли казав, що велика свідомість – андрогінна. Саме коли відбувається це злиття, свідомість запліднюється й використовує всі свої здібності. <...> Для того, щоб твір мистецтва був довершеним, у свідомості повинна відбутися певна співпраця між чоловіком і жінкою» [ibid., с. 94-100]. У переліку митців, наділених андрогінним типом свідомості, який Вулф наводить у тому ж есе «Власний простір» (1929), серед романтиків знаходимо самого С.Т. Колріджа та Дж. Кітса.

Проблеми поєднання поезії і прози, збагачення прози засобами художньої виразності, запозиченими у поезії, винайдення нового мистецького жанру були засадничими для письменниці-модерністки. У сузір'ї поетів англійського романтизму в цьому аспекті Вулф імпував Дж.Г. Байрон. Для неї він був не тільки поетом, адже його поезію вона називала «надзвичайно поганою», а радше прозаїком, чия «блискучу силу доводять його листи» [11: I, с. 180]. Коли друком вийшло нове видання листів поета, Вулф намагалася будь-якою ціною знайти час ознайомитися з ними [ibid.: II, с. 168]. Листи поета були однією з відправних точок для Вулф у пошуку нового типу художньої прози. Дж. Бріггз наголошувала, що прочитання поета як експериментатора спонукало Вулф написати есе «Байрон і м-р Бріггз», яке, на жаль, залишилося не завершеним [детальніше див. 4, с. 61-79]. Та навіть у роботі з поетичними текстами Дж.Г. Байрона, Вулф зауважувала важливість явищ, що маркують межу поезії та прози. Так, читаючи «Чайльд Гарольда», вона виділила три стильові домінанти поеми: образ темнокошої жінки, енергійну риторичну прозу, яка звучить майже як поезія, та сатиру. Вулф жалкувала, що великий романтик не був романістом [11: III, с. 287-288].

Все ж Дж.Г. Байрон подолав межу щоденників та есе Вулф і увійшов у майже кожен її роман. Вже в другому творі письменниці «Ніч і день» (1919)

фігурує книжка невідомого автора, яку героїня бере мимохідь і кладе на стіл як певний вододіл між собою та молодим чоловіком. Мати героїні, впізнавши у книжці збірку поезій Дж.Г. Байрона, вибудовує ряд хибних припущень, а тому можемо говорити, що поезії Байрона символізують недоречність, що суголосить авторській оцінці лірики поета. Проте вже в наступному творі «Кімната Джейкоба» (1922) збірка поезій Байрона сигналізує про особливе бачення світу головного героя, його мистецький потенціал, якому не довелося розкритися, оскільки Джейкобу судилося загинути на війні. Коли улюблений вчитель трьох малих братів Флендерсів від'їздив і дозволив кожному з них взяти щось із його речей на згадку, Арчер та Джон взяли складаний ніжик та кошеня. Вибір Джейкоба зупинився на поезіях Байрона. Однак часи змінюються, і молоде покоління героїв останнього роману письменниці «Між актами» (1941) вже не впізнає рядки з поезії Байрона, які цитує літній патріарх родини – Джейлз Олівер [9, с. 6]. Здавалося б, Вулф звернулася до роману «Хвилі» (1931). Три чоловічі персонажі цього твору асоціюють себе з трьома поетами: Невілл – з Катюлом, Луїс – з Вергілієм, а Бернард – з Байроном. Зауважимо, що саме останній персонаж все життя мріяв написати роман, але так і не реалізував свій намір. Вулф проектує у лінії Бернарда власне жалкування за ненаписаними романами Дж.Г. Байрона. Єдиним твором героя «Хвилі» можна назвати фінальний розділ роману, у якому з шести голосів персонажів звучить лише один – голос Бернарда, голос Байрона, голос самої Вулф.

Вальтер Скотт, як і більшість англійських митців слова, увійшов у життя Вулф з легкої руки її батька. Як стверджує сучасний біограф письменниці Е. Куртіс, щойно робочі години Леслі Стівена добігали кінця, він приєднувався до родини у вітальні і читав їм своїх улюблених авторів. Так ще досить юною Вулф познайомилася з усіма романами В. Скотта [6, с. 12] і надалі ніколи не втрачала прищепленої батьківськими читаннями любові до його творів [ibid., с. 142]. У день доччиного 15-річчя Леслі Стівен подарував їй 10-томне видання життєпису Шотландського барда, написане Дж.Г. Локхартотом, чому дівчина несказанно зраділа [12: I, с. 4]. Романи В. Скотта письменниця перечитувала регулярно. Деякі з них, а саме: «Ламермурську наречену» та «Антиквара», навіть знала напам'ять, про що писала в листі до свого друга Х'ю Волпола [ibid.:V, с. 104] – письменника, останнього з її сучасників, хто міг би називати себе учнем В. Скотта. Вулф навіть порівнювала прозу Х. Волпола і В. Скотта, віддаючи безперечно перевагу останній [11: IV, с. 41].

У передмові до роману «Орlando» (1928) Вулф визнала значущість та впливовість В. Скотта, включивши його ім'я у власний канон англійської літератури: «no one can read or write without being perpetually in the debt of Defoe, Sir Thomas Browne, Sterne, Sir Walter Scott, Lord Macaulay, Emily

Bronte, De Quincey, and Walter Pater – to name the first that come to mind» [10, с. 7]. Згадки про нього знаходимо в кожному томі її щоденників: письменниця наполегливо перечитує романи веверлівського циклу («Гай Маннерінг», «Роб Рой», «Абат», «Антиквар», «Шотландські пуритани», «Айвенго») і особливо тішиться подарованим їй чоловіком на 33-й день народження першим виданням «Абата» [11: I, с. 28]. Коли ж у досить зрілому віці вона мандрує Прикордонним краєм, то навіть межовий камінь з надписом «Шотландія» пробуджує в ній спогади про В.Скотта і батьківські слова зі «Словника національної біографії» про літнього письменника, який 18 травня 1831 року йшов на вибори у Джеббург, щоб віддати свій голос проти парламентської реформи, але не зміг здійснити свого наміру, оскільки натовп закидав його камінням з вигуками «Вбити сера Вальтера!» [ibid.: V, с. 151]. Вулф віддала данину пошани письменнику, зупинившись у Драйбургу і відвідавши могилу митця 21 червня 1938 року.

Щоденники письменниці були її творчою лабораторією, тому перші спроби критичної оцінки художнього доробку романтика, знаходимо саме там. Так, одного разу Вулф порівнювала стиль В. Скотта зі стилем Ф.М. Достоєвського, виділяючи спільною ознакою в обох митців «жвавість», хоч і зауважила, що таке відчуття може бути спричинене досить вільним перекладом [ibid.: I, с. 23]. У «Шотландських пуританах» їй «доводилося миритися з нудними проповідями», проте назвати самого автора нудним вона не змогла: «but I doubt that he can be dull, because everything is so much in keeping – even his odd monochromatic landscape painting, done in smooth washes of sepia & burnt siena» [ibid.: II, с. 164], лише зауважила, що оповідна техніка означеного роману поступається «Антиквару», все ж сюжет захоплював Вулф і вона прагнула продовжити читання наступного дня.

Ставлення Вулф до «Антиквара» було особливим. Цей твір фігурує в романі «До маяка» (1927). Спровокований реплікою Чальза Тенслі про те, що «романи Вальтера Скотта більше не читають», містер Ремзі завзято гортає сторінки «Антиквара» [детальніше див. 15, с. 176-180]. Луїза Десальво у праці «Вірджинія Вулф: вплив дитячого сексуального насильства на її життя та творчість» (1989) досліджує перегуки між означеним романом В. Скотта та твором Вулф. Вона зазначає, що згідно з життєписом Дж.Г. Локхарта, одним із прототипів вальтерскоттівського персонажа на ім'я Джонатан Олдбак був один із знайомих Роберта Бернса – Джон Ремзі з Охтертира. Дослідниця також зауважує, що в романі В. Скотта, дія якого розгортається у Шотландії, змальовано образ маяка, «який, як і у Вулф, асоціюється з потребою у батьківському захисті» [цит. за 7, с. 7]. Л. Десальво зауважує, що одна з героїнь роману В. Скотта Евеліна Невіл кинулася зі скелі, помилково вважаючи,

що перебувала в інцестуальному зв'язку з єдинокровним братом. На думку дослідниці, цей епізод закарбувався у пам'яті Вулф з 1897 року, коли вона слухала, як батько читав роман. Юна Вірджинія хибно сприйняла інцест як дійсний, докази тому Л. Десальво знаходить в есе, назва якого повторює заголовок означеного роману В. Скотта, а тому «страх викликає думка, що Вулф могла наслідувати модель поведінки Евеліни Невілл багато років по-тому, коли вчинила самогубство» [ibid., с. 7-8].

Два есе «Антиквар» (1924) та «Газове світло в Абботсфордї» (1927), у подальшому об'єднані спільною назвою «Сер Вальтер Скотт», містять досить критичні думки щодо художнього стилю Шотландського чарівника. Вулф визнавала, що стиль романіста не був довершеним, оскільки автор часто послуговувався клішованими метафорами або ставав пишномовним, проте ці недоліки вона вибачала майстру, оскільки його персонажі зображені живими, а сам він утримувався від моралізаторства: «the *Waverley Novels* are as unmoral as Shakespeare's play» [3, с. 229]. На думку Вулф, єдине, чого насправді бракує романам В. Скотта, – це розкриття внутрішнього світу персонажів, показ їхніх думок. Автор не був тонким психологом і годі його порівнювати з «Толстим, Стендалем та Прустом». Здавалося б, в устах однієї з фундаторок модерністського психологічного роману така характеристика є вирішальною, проте саме у вмінні дати чітку мовну характеристику героїв Вулф вбачала геній В. Скотта, який рівняв його із Шекспіром: «And he is perhaps the last novelist to practice the great, the Shakespearean art, of making people reveal themselves in speech» [ibid., с. 231]. Звичайно, якщо Вулф і наслідувала цей прийом з поправкою на практику модернізму, то якнайкраще це вдалося їй в романі «Хвилі».

Отже, література британського романтизму завжди залишалася запитуваною у життєвій та творчій практиці Вулф. Її кращі зразки спонукали письменницю шукати нові форми художнього мислення, яке б синтезувало різні явища мистецького слова, сполучуючи прозу і поезію. Прозова спадщина поетів-романтиків, будь то листи чи есе, унаочнювала можливість такого синтезу і слугувала певним орієнтиром для модерністки. Бажання досягнути творчої майстерності змушувало Вулф заглиблюватися у питання психології творчості, результатом чого стала розгорнута ідея «андрогінного типу творчої свідомості», яку вона запозичила у С.Т. Колріджа. Постійне перечитування кращих творів романтиків, критичне осмислення їхньої спадщини, введення творів класиків у власну художню практику засвідчують важливе значення британського романтизму у формуванні художнього стилю Вулф і спонукають до подальших досліджень.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Вулф Вірджинія. Власний простір / Вірджинія Вулф ; [пер. з англ. Я. Чердаклі]. – К. : Вид. дім Альтернативи, 1999. – 111 с.
2. Вулф В. Избранное / Вирджиния Вулф ; [пер. с англ.]. – М. : Худож. лит., 1989. – 558 с.
3. Вулф, Вирджиния Sir Walter Scott / Вирджиния Вулф // Миссис Дэллоуэй. Эссе. Сборник. – На англ. яз. – М. : Радуга, 1984. – С. 221-231.
4. Briggs, Julia. Reading Virginia Woolf / Julia Briggs. – Edinburg : Edinburg University Press, 2006. – 236 p.
5. Chen Hsiu-Yu. Romantic Dialogues: Writing the Self in De Quincey and Woolf [electronic version]: Doctoral thesis. / Hsiu-Yu Chen ; Durham University. – Durham, 2013. – 259 p. – Режим доступу до дисертації:
http://etheses.dur.ac.uk/7362/1/Hsiu-yu_Chen_Thesis_2013.pdf?DDD11±
6. Curtis Anthony. Virginia Woolf: Bloomsbury and Beyond / Anthony Curtis. – L. : Haus Publishing Ltd, 2006. – 250 p.
7. Hussey Mark. Virginia Woolf A to Z / Mark Hussey. – Oxford : Oxford University Press, 1996. – 452 p.
8. Lee Hermione. Virginia Woolf's essays / Hermione Lee // The Cambridge Companion to Virginia Woolf / ed. by Susan Sellers. – Cambridge : Cambridge University Press, 2010. – P. 89-106.
9. Woolf Virginia. Between the Acts / Virginia Woolf. – L. : Penguin Books, 2000. – 150 p.
10. Woolf Virginia. Orlando / Virginia Woolf. – L. : Penguin Books, 1998. – 234 p.
11. Woolf V. The Diary of Virginia Woolf: in V vols. / Virginia Woolf / ed. by A.O. Bell. – L. : The Hogarth Press, 1977. – 1984.
Vol. I. – 1977. – 356 p.
Vol. II. – 1978. – 371 p.
Vol. III. – 1980. – 382 p.
Vol. IV. – 1982. – 402 p.
Vol. V. – 1984. – 402 p.
12. Woolf V. The Letters of Virginia Woolf: in VI vols. / Virginia Woolf / ed. by Nigel Nicolson and Joanne Trautman. – N.Y. : Harcourt Brace, 1975. – 1982.
Vol. I. – 1975. – 531 p.
Vol. V. – 1979. – 476 p.
13. Woolf Virginia. The Man at the Gate [electronic version] / Virginia Woolf // The Death of the Moth and other essays. – Режим доступу до есе:
<http://ebooks.adelaide.edu.au/w/woolf/virginia/w91d/chapter14.html>
14. Woolf Virginia. The Modern Essay [electronic version] / Virginia Woolf // The Common Reader. – Режим доступу до есе:

<http://ebooks.adelaide.edu.au/w/woolf/virginia/w91c/chapter19.html#nr12>
15. Woolf Virginia. To the Lighthouse / Virginia Woolf. – L. : Penguin Books, 1996. – 306 p.

Стаття надійшла до редакції 23.05.2014 р.

Любарець Н.А., к.филол.н.,
Институт филологии КНУ имени Тараса Шевченко

ПЕРЕЧИТЫВАНИЕ КЛАССИКИ В ПОИСКАХ СОБСТВЕННОГО СТИЛЯ: ВИРДЖИНИА ВУЛФ И БРИТАНСКИЕ РОМАНТИКИ

В статье рассматриваются отношения Вирджинии Вулф к романтической традиции в британской литературе. Фокус исследования охватывает непосредственные упоминания о В. Скотте, С.Т. Кольридже и Дж.Г. Байроне в ее дневниках, аллюзии на личности и произведения романтиков в ее художественной прозе, а также попытку литературно-критического осмысления и оценки их наследия в эссеистике Вулф. Акцентировано значение художественной традиции романтизма в формировании стиля писательницы, ее стремлении поэтизировать прозаическое слово.

Ключевые слова: модернизм, романтизм, Вулф, В. Скотт, С.Т. Кольридж, Дж.Г. Байрон, дневник, эссе, художественный стиль.

Liubarets N.O., PhD,
Institute of Philology Taras Shevchenko National University of Kyiv

REREADING THE CLASSICS IN THE SEARCH FOR HER OWN STYLE: VIRGINIA WOOLF AND THE BRITISH ROMANTICS

The article deals with an attitude of Virginia Woolf to the romantic tradition in British fiction and poetry. The research focus includes direct mentions of Sir Walter Scott, S.T. Coleridge, and G.G. Byron in the writer's diary, allusions to persons and works of the romantics in her fiction, as well as Woolf's attempt to consider and estimate the heritage of them in her essays. The paper underlines meaning of the artistic traditions of romanticism in shaping her style, and in trying to turn a prosaic word into poetry.

Key words: modernism, romanticism, V. Woolf, Sir Walter Scott, S.T. Coleridge, G.G. Byron, diary, essay, style.